

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 3313/13
21.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца Привредног друштва „А.А.“ ... из ..., ..., кога заступа адвокат Лазар Лападат из Београда, ул. Мије Ковачевића 10а, локал 4, поднетој против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења број 148-04-039-00-1628/4-2012 од 17.01.2013. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд, број У/І-2190/2012 од 27.08.2012. године као неоснована. Наведеним ожалбеним решењем од 27.08.2012. године, које је донето на основу члана 103. став 5. Царинског закона („Службени гласник РС“, број 18/2010), измењени су подаци у наименовању 06 и 07 у ЈЦИ УВ-4 број 9683 од 04.04.2007. године, ЦИ Терминал Београд, а жалилац обавезан да плати износ од 126.930,00 динара на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност за предметну робу.

У тужби поднетој Управном суду дана 06.03.2013. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа, налазећи да је у поступку, који је претходио доношењу

тог решења, чињенично стање нетачно и непотпуно утврђено и на тако утврђено чињенично стање неправилно примењен закон. Указује да је у оспореном решењу наведено да је, због чињенице да предметне машине при раду не покрећу неке друге машине или возила, те је њихово кретање искључиво последица вибрирања сопственог мотора, при чему руковалац машином врши само управљање и усмеравање помоћу ручних команди, реч о самоходним машинама за набијање. Међутим, тужилац истиче, понављајући наводе из жалбе, да царински органи нису тачно утврдили чињенично стање јер не познају принцип рада вибрационог набијача, те да је за правилно разврставање истог у одговарајућу тарифну ознаку из царинске тарифе потребно знати да је СУС мотор код вибронабијаче БС 60-2 и ДС70 погођен бензинским или дизел горивом чврсто повезан за тело вибрационог набијача, а на основу детаљног објашњења у тужби, тужилац истиче да је јасно да овде не постоји вибромотор и да је обавезно присуство руковаоца и његово чврсто држање рукохвата машине. Код вибрационих плоча ДПУ 2540Н, ДПУ 3060Н и ДПС1850Н СуС мотор погођен бензинским или дизел горивом је чврсто повезан за челичну плочу и у свом раду приликом сагоревања горива својим клипом прави праволинијско кретање унутар конструкције самог себе. Што се тиче управљања машином обавезно је присуство руковаоца и његово чврсто држање рукохвата машине. Што се тиче управљања машином обавезно је присуство руковаоца и његово чврсто држање рукохвата машине. Из наведеног, сматра да је јасно да ове машине нису самоходне, јер не могу самостално да се доведу до градилишта, тј. до терена на коме треба да се употребе за рад, већ до тог места морају да се превезу, што значи да не могу да се пуне да саме иду по тврдој подлози, због чега не могу да се сврстају у тарифну ознаку 8429.409000 у којој се налазе булдожери, англозери, машине за равнање (гредери), скрепери, багери, утоваривачи са лопатом, машине за набијање и друмски ваљци самоходни јер самоходне машине могу саме да се доведу до градилишта, тј. до терена на коме треба да се употребе за рад, него могу да се сврстају само у несамоходне машине за набијање. У том смислу, као доказ наводи вештачење од стране вештака грађевинске струке Ђоковић Душана из Београда, које не доставља у прилогу тужбе. На основу наведеног, предлаже да суд уважи тужбу и у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом се уважава тужба и поништавају оспорено решење од 17.01.2013. године и првостепено решење од 27.08.2012. године као незаконита, те да обавезе туженог да тужиоцу исплати трошкове поступка колико буду износили по Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно члану 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган тим решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против наведеног првостепеног решења, јер је нашао да је решење првостепеног органа којим су измењени подаци у наименовању 06 и 07 у ЛЦИ УВ 4 број 9683 од 04.04.2007. године ЦИ Терминал Београд, а тужилац обавезан да плати износ од 126.930,00 динара на име мање плаћене

царине и пореза на додату вредност за увезену робу, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање на које су примењени одговарајући материјални прописи, донето без повреда правила поступка, у свему правилно и на закону засновано. Ово јер је у поступку накнадне контроле правилности сврставања увезене робе Тим за накнадну контролу, поступајући по налогу за обављање накнадне контроле број 148-09-038-02-108/2012 од 30.04.2012. године, у складу са чланом 103. Царинског закона, дана 17.05.2012. године у просторијама тужиоца извршио контролу исправности сврставања увезене робе трговачког назива: „вибрациона машина за утабавање земље“, „вибро набијачи“, „вибро плоче“ и „вибро набијач за стабилизацију тла“, по таксативно набројаним ЛЦИ УВ-4, између осталих и по ЛЦИ УВ-4 број 9683 од 04.04.2007. године, па је на основу увида у предметну декларацију, фактуру, каталог произвођача „Б.Б.“ и проспекте по моделима наведеног произвођача, утврдио да се ради о грађевинским машинама за набијање, стабилизацију, равнање и попуњавање земљаних, шљунковитих, пешчаних или других површина приликом изградње путева, асфалтирања, уређивања земљишта, израде железничких колосека и других сличних радова, те с обзиром да предметне машине при раду не покрећу друге машине или возила и да је њихово кретање искључиво последица вибрирања сопственог мотора, при чему руковалац машине врши само управљање и усмеравање помоћу ручних команди, ради се о самоходним машинама за набијање које се сагласно основним правилима за примењивање Царинске тарифе 1 и 6 и коментару Царинске тарифе уз тарифне бројеве 8429 и 8430, као и напомени 7 уз главу 84 правилно сврставају у тарифну ознаку 8429.40 90 00 Царинске тарифе са стопом царине 10%, односно уз умањење по основу преференцијалног порекла робе, сходно Анексу I (б) Прелазног Споразума о трговини и трговинским питањима између Републике Србије и Европске заједнице („Службени гласник РС“ -међународни уговори, број 83/2008), стопе царина су за 2009. годину 8% и за 2011. годину 4%. Наведени Тим је о утврђеном чињеничном стању сачинио записник број 148-09-038-02-108/2/2012 од 01.06.2012. године, који је достављен тужиоцу уз дату могућност да у року од 10 дана од дана пријема записника изнесе примедбе на чињенице утврђене у накнадној контроли, што је тужилац и учинио дана 13.06.2012. године, на које му је Тим за накнадну контролу доставио одговор дана 26.06.2012. године, у коме је након оцене датих примедби, остао при чињеничном стању утврђеном у записнику. Полазећи од изнетог, првостепени орган је донео решење од 27.08.2012. године, којим је изменио податке у одговарајућим рубрикама предметне декларације и обавезао тужиоца да плати утврђени износ на име мање плаћеног царинског дуга за робу стављену у слободан промет по предметној ЛЦИ УВ 4. У поступку по жалби, а након прибављеног мишљења Стручне службе Управе царина, Одељења за царинску тарифу бр. 148-06-039-00-1628/3-2012 од 29.11.2012. године, тужени је нашао да је код утврђеног чињеничног стања, с обзиром да је у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, тужиоцу омогућено да учествује у поступку, а имајући у виду члан 103. став 5. Царинског закона, као и чињеницу да сврставање увезене робе представља податак од кога зависи обрачун царинског дуга, нашао да је првостепени орган правилно поступио када је првостепеним решењем изменио одговарајуће податке у предметној декларацији, а тужиоца обавезао на накнадно плаћање одређеног износа на име мање плаћеног царинског дуга, с обзиром да због нетачно, односно непотпуно пријављених података у декларацији о сврставању робе није правилно спроведен поступак стављања робе у слободан промет и обрачун и наплата царинског дуга. При томе је у образложењу оспореног решења оценио све жалбене наводе и за ту оцену дао довољне и јасне чињеничне и правне разлоге, одлучујући као у диспозитиву оспореног решења применом члана 230. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 103. став 1. Царинског закона („Службени гласник РС“, број 18/2010 и 111/2012), прописано је да царински орган може по службеној дужности или на захтев декларанта изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту, а ставом 5. овог члана да ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царинења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима.

Код оваквог чињеничног и правног стања, правилно је, по оцени овога суда, поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца на ожалбено првостепено решење од 27.08.2012. године, јер је првостепени орган правилном применом члана 103. став 5. Царинског закона, у поступку накнадне контроле царинске декларације донео решење којим је изменио податке у наименовањима 06 и 07 и тужиоца обавезао на уплату мање плаћеног износа царине и пореза на додату вредност за увезену робу, правилно налазећи да је у конкретном случају, а на наведени начин утврђена другачија чињеница у погледу сврставања предметне робе која представља податак од кога зависи правилан обрачун царинског дуга. При томе је тужени у образложењу оспореног решења оценио све жалбене наводе и за ту оцену дао довољне и јасне чињеничне и правне разлоге, које као правилне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Управни суд је ценио наводе изнете у тужби, којима тужилац, понављајући наводе из жалбе, истиче да првостепени и тужени орган нису тачно утврдили чињенично стање, јер не познају принцип рада вибрационог набијача и вибрационих плоча, па налази да ти наводи нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога што из списка произлази да је чињенично стање утврђено на основу података о роби са којима је Царинарница располагала, односно доказа о роби – декларације, фактуре, каталога произвођача „Б.Б.“ и проспеката по моделима наведеног произвођача код кога је тужилац увезао робу, а према којим подацима, с обзиром на техничке карактеристике, увезена роба се не сврстава у пријављени тарифни број, већ у накнадно утврђени. При томе тужилац у поступку контроле, а ни у поднетим правним средствима не нуди доказе за другачију оцену о тарифирању робе, па само наводима о непотпуно утврђеном чињеничном стању, приговором, постављеним питањима и тврдњама о паушалности дате оцене, по налажењу суда, не може довести у озбиљну сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања.

Управни суд је ценио предлог тужиоца да реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, па је нашао да се нису стекли услови за такво решавање, јер је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нема разлога за његов поништај, а тиме ни могућност да суд у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши управну ствар, будући да је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што овде није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу члана 67. Закона о управним споровима, а сходном применом члана 153. Закона о парничном

поступку („Службени гласник РС“ , број 72/11), на који упућује члан 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.05.2015. године, 6 У. 3313/13

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ